

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatelky **E. B. E.**, zastoupené JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Žitná 45, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 3. 2007, č. j. 28 Az 48/2006 - 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatelky JUDr. Ireně Strakové, advokátce se sídlem v Praze 1, Žitná 45, **se přiznává** odměna v částce 2400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatelka včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 17. 8. 2006, č. j. OAM-744/VL-20-K04-2006. Tímto rozhodnutím správní orgán neudělil stěžovatelce azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a zároveň vyslovil, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatruje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti, ve znění jejího doplnění ze dne 9. 8. 2007, uplatňuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Má zato, že krajský soud pochybil, když ve svém rozhodování nepřihlédl k obavám stěžovatelky z návratu do země původu, kde jí hrozí nebezpečí smrti, když v minulosti byl ohrožen také život jejího opatrovníka. Stěžovatelka se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a rovněž pro vztažení překážky vycestování dle ustanovení § 91 téhož zákona, neboť její obava o život v případě návratu do vlasti je dána příslušností k národnostní menšině, aniž by však toto tvrzení jakkoli blíže konkretizovala.

Stěžovatelka rovněž pouze obecně namítá, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve správním spisu; poukazuje přitom na nejednoznačnost zpráv o situaci v zemi původu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. V závěru stěžovatelka uplatňuje také kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka přicestovala do České republiky za účelem studia a složení přijímacích zkoušek na 1. Lékařskou fakultu Univerzity Karlovy. Negativní výsledek se snažila telefonicky oznámit svému opatrovníkovi do Kamerunu, avšak bezúspěšně, neboť hovor byl přeměrován do hlasové schránky. Z toho stěžovatelka dovodila, že opatrovník zemřel, neboť měl dlouhodobé zdravotní potíže. V podané žádosti a následně i pohovoru stěžovatelka uvedla, že v návratu do země původu jí brání nemožnost kontaktovat svého opatrovníka, který ji zajišťoval jak materiálně, tak finančně. Stěžovatelka by si přála zůstat v České republice, aby se v příštím roce mohla znovu pokusit o přijetí ke studiu medicíny.

Až v písemném doplnění žaloby stěžovatelka rozvedla své námitky v tom směru, že jí v zemi původu hrozí nebezpečí smrti, neboť její opatrovník byl zabit, a i jí bude usilováno o život v případě, že se navrátí do své vlasti. Stěžovatelka rovněž poukázala na potíže ženské populace v Kamerunu (násilí na ženách, obřízka apod.) s odůvodněním, že správní orgán pochybil, pokud uvedené skutečnosti ve svém rozhodování nezohlednil.

Již ve svém rozhodnutí ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, publikovaném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů,

resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, jako je tomu v projednávané věci, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Stejně tak v rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publikovaném pod č. 181/2004 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvádí: *„Správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zamítne. Nedojde-li k zamítnutí žádosti ve lhůtě 30 dnů od zahájení správního řízení, vydá správní orgán negativní rozhodnutí dle § 12 citovaného zákona; to však neznamená, že by správnímu orgánu za této situace vznikla povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 spr. ř. má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.“* Nedostatek tvrzení důvodů pro udělení azylu byl pak předmětem rozhodnutí Nejvyššího správního soudu také v rozsudku ze dne 26. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, či rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41 (publikovaných na www.nssoud.cz).

Rovněž problematikou dostatečnosti zjištěného skutkového stavu se Nejvyšší správní soud již v minulosti zabýval, a to např. v rozsudku ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41, či v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publikovaném pod č. 312/2004 Sb. NSS, z něhož je zřejmé, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady měly být pro rozhodnutí opatřeny, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht' si každý střeží svá práva“, proto stěžovatelka nemůže v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věci, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.

Nejvyšší správní soud v dané souvislosti odkazuje také na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., dle kterého je krajský soud v řízení o žalobě vázán skutkovým a právním stavem platným ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí. Stěžovatelka se proto nemůže v řízení před krajským soudem domáhat posouzení nových skutečností (zde případných dalších důvodů pro udělení azylu), když je nesdělila při dokazování správnímu orgánu a ten je neměl možnost ve svém rozhodnutí vyhodnotit (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2003, č. j. 3 Azs 23/2003 - 61, publikované na www.nssoud.cz).

K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů, k níž je Nejvyšší správní soud povinen dle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlížet z úřední povinnosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že i tato již byla předmětem jeho posouzení, ať už v rozhodnutí ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, publikovaném na www.nssoud.cz, či rozhodnutí ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 689/2005 Sb. NSS.

V podání zástupkyně stěžovatelky ze dne 9. 8. 2007, označeném jako „doplnění kasační stížnosti“, stěžovatelka nově jako důvod pro udělení azylu uplatnila příslušnost k národnostní menšině, aniž by své tvrzení jakkoli blíže konkretizovala. K této skutečnosti však Nejvyšší správní soud nemohl ve smyslu ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlížet,

neboť byla stěžovatelkou nově uplatněna až v kasační stížnosti, tj. poté, kdy bylo ve věci vydáno rozhodnutí.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O návrhu stěžovatelky, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je ve smyslu ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladným účinkem vybavena *ex lege*.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 5. 2007, č. j. 28 Az 48/2006 - 43, zástupkyně JUDr. Irena Straková, advokátka se sídlem v Praze 1, Žitná 45. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky byla přiznána odměna v celkové částce 2400 Kč, a to za jeden úkon právní služby (převzetí a příprava zastoupení) podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Odměna byla vypočtena podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bod 5., advokátního tarifu tak, že za jeden úkon právní služby je stanovena odměna ve výši 2100 Kč, k níž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Podání soudu, označené jako doplnění kasační stížnosti ze dne 9. 8. 2007, Nejvyšší správní soud posoudil jako součást převzetí zastoupení, nikoli jako samostatný úkon, neboť, jak sama zástupkyně uvedla, nepodařilo se jí se stěžovatelkou setkat a její podání tak argumentaci stěžovatelky žádným způsobem nedoplnilo, ani nerozšířilo. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu